

Publicerad 2007-08-05 20:44 av blåljus

Kom! Kom! Underbara Undergång!

luften är torr och huden svider
mina destruktiva tankar
sitter fast i cement
och jag undrar
om jag någonsin hittar hem
igen...
(igår skar jag mig själv
i låret med en kniv)

atmosfären kretsar
uteslutande kring panik
och jag verkligen älskar
allting jag inte är
jag sitter som alltid
själv
på en stol framför skärmen
klockan är tre på natten
och jag hatar hur mitt hjärta
alltid svider
jag hatar hur det lider
men kan förstå
att det protesterar
jävligt hårt
med tanke på alla sår
mitt glädjelösa hjärta
ensam bearbetar
för det finns ingen hjälp
det finns inga läkande svar

jag är 22 år idag
vid 17 blev jag sjuk
min panikångest är fem år
och åren har varit ett helvete
av lidande, ångest och osäkerhet
det är fem vidriga år
för mycket!!

jag är förbannad

men pallar inte trycket
kraven, pressen och idealen
från omgivningen och världen
satan vad jag känner
mig osäker, otillräcklig och svag
världen, familjen och vänner
håller mig omedvetet kvar
någonstans
djupt där nere på botten

jag är en fågel utan vingar
och en fågel utan vingar dör

hjälp
mina tankar är för svåra
mina krav för höga
och mina förutsättningar
för dåliga...

mitt hopp och mina drömmar
är lika orealistiska som gud

min obefintliga potential
och tiotusen variga sår
blir min död...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren blåljus med Poeter.se id #10667 innehar upphovsrätten